

NYÁRI SZÉZON

// Catrin, Dokuro-chan, Hirotaka, Iskariotes, NewPlayer

A következő oldalakon fangirl és fanboy szemmel mutatunk be pár animét a tavaszi és nyári szezonból. Röviden véleményezzük, kritizáljuk az általunk nézett sorozatokat, így megtudhatjátok, nekünk mi tetszett vagy épp mi nem.

FANGIRL MÓD

Dokuro-chan véleményei

Uta no☆Prince-sama♪
Maji Love Revolutions

A harmadik Utapri évadnak úgy indultam neki, hogy biztos gyenge lesz, lévén a második évad közelébe sem volt az elsőnek, nem egy olyan momentum volt benne, amin már egyszerűen nevetnem kellett, annyira béna volt. Ezzel szemben kellemesen csalódtam, őszintén szólva rosszabbra számítottam. Mondhatni, hogy ez az évad az elsőre hajaz, bár a végére nekem kissé ellaposodott. Utapri nál bevett szokás, hogy az opening dalt Miyano Mamoru (Tokiya Ichinose) kapja meg, ezzel szemben a harmadik évadot a *Quartet night* dala nyitotta. A dal sem volt rossz, de a képi világ jelentősen emelt rajta, így én személy szerint örültem, hogy nem egy Mamoru dallal indítottak. Az örömöm a második résznél el is tűnt, visszatértünk a jól megszokott recephez és egy újabb Mamoru openinget kapott a sorozat, ami a három közül a leggyengébb lett. Miután 13-jára is végighal-

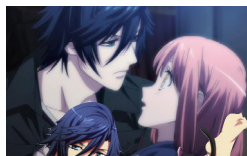
gattam, a végére már egész megszerettem.

Szokásos Utapri recept, hogy az ending dal a záró *Starish* dal, itt sem volt ez másképp. A *Maji love 1000%* és *2000%*-hoz hasonlóan a *Revolution* is ugyanazt a felállást követi mint a másik kettő, mind színvilágban,

mind zeneileg. A második évadbeli fanservice-hez képest most csak egy *Ren-Tokiya* arc simit kapunk, na meg némi csipőmozgást (egyből a *Binan* jutott róla eszembe). Újdonság, hogy CGI ábrázolást használtak az endingnél egyes táncos részeknél. Számomra elég szokatlan volt így elsőre és igazából később se tudtam nagyon

megszokni. Van akinek tetszik, van akinek nem, nekem nem illik bele valahogy az Utapri világába. A második évadban eléggé hiányoltam, hogy az első évadhoz képest ismét a *Starish* volt a középpontban és a *Quartet night*ot csak bedobták nekünk mint egy mézesmadzagot, hogy "helló, mi is itt vagyunk" és ennyi. Azonban végre most már a *Quartet night* tagjainak is szenteltek egy-egy külön részt (és character songot), így megtudhatjuk *Ai* titkát, amit nem akarok elárulni, hogy mi, de a fejemben az „ez most mi?” gondolat futott át egyből. Jobban megismerve a *Quartet night*-ot, kevésbé szerethető karakterek mint a *Starish* tagjai, bár a kinézettel itt is kompenzálnak. Azért a készítők a *Starish*ről sem feledkeztek el és a *Cross* unit keretén belül új duettet/triókat állítottak össze (így újabb cd-eket lehet kiadnixD), a *Starish* tagjai most nem kaptak külön character songot.

A korábbi évadokhoz képest *Haruka* jóval kevesebbet szerepel, főleg az anime első felében. Ahogy a címben is benne van, az anime fő témája a „*Revolution*”

Folytatás a következő oldalon!

Vissza a Tartalomjegyzékhez

(amit feltétlenül ki kellett mondatni az első részben az összes szereplővel egyésével). Idén Tokióban rendezik meg az SSS rendezvényt, amire Shining Saotome csak a Quartet nightot akarja nevezni, azonban a Starish ezt nem hagyhatja annyiban. A készítőket most is gondoskodtak a kellő mennyiségű fanservice-ről, és ha a rész során még nem olvadtunk volna el a csillogó bishounekek hadától, a végén az épp aktuális „főszereplő” intéz pár szót a néző felé.

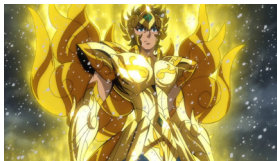

A versenyben feltűnik egy régi ismerős a Heavens bandája is négy új bishivel kiegészülve. Ők új dalt nem kaptak, csak pár új eléggé jelentéktelen tagot. Nem titok, hogy hamarosan újabb Utapri évad várható, ahol majd kiderül, hogy ki énekelheti a megnyitó dalt az SSS ünnepeken. Összességében ez az évad erősebb volt mint a második, de az első alatt maradt. A zenék elég gyengék voltak, nekem személy szerint a Starish és a Quartet night közös dala tetszett a legjobban. Illetve a Heavens dala szerintem jobb mint a másik két bandáé, de ezt már a második évadnál is így

gondoltam. Mindenesetre jó volt újra az Utapri színes, zenés világába beleszöppenni. Akármennyire is szeretem az Utapri karaktereit az anime maga nagyon bugyuta, így ez, hogy két évenként jön ki egy évad jó húzás volt a készítőkről, remélhetőleg tartják ezt a tendenciát.

Saint seiya: Soul of Gold

Nem véletlenül éneklük több *Saint Seiya* openingben is, hogy forerever Saint Seiya. Idén ismét kaptunk egy újabb évadot, ami most az arany lovagok körül forog. Korábban már találkozhattunk velük, főleg Múval és Dokhóval. A történet követi a szokásos saint seiya sablont. Feltűnik egy ellenség, akit le kell győzni, élén természetesen a főgonosz, aki mindig a legbishibb bishi a bishik közül, és persze elengedhetetlen, hogy legalább egy lovag ne álljon át az ellenfél oldalára. Természetesen Saint Seiya nincsen Seiyáék nélkül, így itt is fel fog tűnni az alap négyes. Az arany lovagok ezen generációját mindig is jobban kedveltem mint magát Seiyáékat, így ez az évad élvezetesebb számomra mint a sima sorozat volt.

Szerencsére a készítőket nem húzták most el a dolgokat és megmaradtak 13 résznél. A cselekmény az Inferno után játszódik. Az Elysiyon pedig ugyanebben az időben, csak ott Seiyáék harca látható Hades ellen. A történet Asgardban játszódik, ahol korábban már Seiyáék jártak (a sima tv sorozatban), tehát mondhatni feltunigolták kicsit a sztorit és a kinézetet valamint kicserélték Seiyáékat az arany lovagokra. Van itt ugyanúgy Ygdrassil és God Warriorok. Saint Seiya fanoknak ajánlom, mivel ajánlatos, hogy az előzményekkel is tisztában legyünk.

Show by Rock!

Tény, hogy nem egy mobilos játékból készült anime fogja megváltani a világot, azonban, ha könnyed zenés kikapcsolódásra vágyunk ez a darab megfelelő lesz rá. Míg a játékban 21 bandba van, addig az animében csak pár kapott „kiemelt” szerepet. Köztük is a Plasmagica és a ShinganCrimsonz főleg. Míg a Plasmagica a cuki kis moe vonalat erősíti, addig a ShinganCrimsonz felel a humorért (és mondhatni azért, hogy

élvezhető legyen az anime). A Plasmagica tagjai kinézetük ellenére még megmaradnak az elviselhető moe kategóriában. A történet a játékra épít, egy-egy szint teljesítéséhez a főgonoszt kell legyőzni, hogy tovább juthassunk Midi-cityben. A felállítás az animében is hasonló, megjelenik a főgonosz, akit le kell győzniük. Ami furcsaság volt az animében, hogy amikor elkezdnek játszani egy zenét, a zenekarok átváltaknak a játékos formájukra és mindenzt CGI-ben ábrázolják. Ez a kettősség eléggé fura hatást kelt és nehéz is megszokni. A zenék annak ellenére, hogy egy zenés animéről van szó nem éppen kiemelkedőek, sőt eléggé egyformák.

Folytatás a következő oldalon!

Vissza a Tartalomjegyzékhez!

Szinkronhangok terén főként a férfi karakterek hangjait cserélték le a játékhöz képest. És itt jegyezném meg, hogy a Trichronika énekesének, Shuunak a játékban sokkal inkább a karakteréhez passzoló hangja volt, Miyano Mamoru hangjátéka eléggé ellenszenvesessé teszi a karaktert. Összességében egy középkategóriás animének mondanám, nincs benne semmi extra, kiemelkedő, de delután ki kapcsolódásnak megfelelő. Viszont mindenképpen jobb játék adaptáció, mint amiket el tudnak néha követni.

nem igazán sikerült elérniük ugyanazt a hatást. Akashi az egyetlen csodák generációja tag, akiről eddig a legkevésbé lehetett tudni és játszani sem láthattunk, így ebben az évadban, főleg a második felében ő van a középpontban. Már a korábbi évadokban sem volt szimpatikus a karaktere, és a véleményem ezután sem változott meg róla. Talán ez is az oka annak, hogy ezt az évadot éreztem a három közül a leggyengébbnek és a legkevésbé szórakoztatónak. Míg korábban voltak slice of life jelenetek, akár egész részek is, itt a gyerekkori visszaemlékezésen kívül (aminek egy részét már korábban láthattuk) nagyon kevés volt, minden csak a meccsek körül zajlott, ami

Kuroko no Basket 3

A 3. évad ott folytatódott, ahol a második abbamaradt, a Seirin csapata sikeresen továbbjutott az elődöntőbe, és így meglett az esélyük, hogy Akashi ellen is játszassanak. Rögtön az évad elején bedobnak egy Hanamiyához hasonló még ellenszenvesebb karaktert, Haizakit, akit szerintem simán ki lehetett volna hagyni, annyira irritáló. Míg a korábbi évadokban a meccsek sokszor nagyon izgalmassá váltak, addig itt

nem is lenne baj, elvégre sport animéről beszélünk, de nem voltak annyira izgalmasak, így jó lett volna, ha néha bedobnak egy-egy levezető részt. A harmadik évadban már teljesen átlépünk a természetfelettibe és még többen a zónába kerülnek, nem beszélve Akashi képességéről, ami közel sem illik a kosárlabda világába. Kagami még egy szinttel továbbfejleszti magát és megjelenik egy második Kuroko prototípus is. Az évadot és az animét is szépen lezárták, kár, hogy a kitöltő részek sokszor laposak voltak.

Catrin véleményei

Akagami no Shirayuki-hime

Folytatva a tavaly kezdett fantasy-shoujo vonal (Soredemo, Yona) követését ebbe a sorozatba is belekezdtem. Jó hír, hogy a Bones stúdió az elkövető, akiknek több művét kedvelem (*FMA*, *X'amd*, *Gosick*, *Ouran*). A mangája persze még ennek is fut, de előzetes infók alapján elég hamar kapjuk majd a szereplők közti romantikát, ami jót jelent. Az első részek nekem eddig átlagosak, hol kedvesek és vidámak, hol kissé nyálasak és túl „Disney-sek”. Utóbbit erősíti a háttérzene is, ami totál ünnepélyes mesefilm hatást

kelt. Maga a hőfehérkés vonal amúgy nem igazán érdekel, bízom benne, hogy egyszerű kalandozós, szórakoztató romantikus sorozatot kapunk, a mesekörítés amolyan alaphangnak jó, de ennyi. A karakterek eddig tetszenek, bájosak, talpraesettek. A látványvilág nagyon élénk, világos és színes, ami illik az egészhez, az animáció viszont egy-két mozgásnál nekem túlzónak és műnek hat. Zenéről még annyit, hogy az OP/ED felejthető (legalábbis eddig). Szóval pozitívan állok hozzá, eddig kedves, de nem kiemelkedő.

Folytatás a következő oldalon!

Vissza a Tartalomjegyzékhez!

Arslan Senki

Nem vagyok elégedett, azt gondoltam jobban fog tetszeni mint az OVA, de így túl a felén is csak egy közepes, dúcógós színtet hoz. Bár részletesebbek lettek az események, de olyan lassúak és lényegtelenek, hogy nem adnak az embernek semmilyen kapaszkodót, amit megkedvelhet benne. Pedig a világ és a karakterek még mindig korrektnak és érdekesnek tűnnek. Igazából tényleg a szereplők azok, akiket kissé el lehet szórakozni, akikben lehet gyönyörködni (bár Farangisnek túlságosan kivették mindenét). Ami még poén, hogy küvát mindenkit shippelhetünk benne mindenkivel, aztán leshetjük, hogy mikor elégitik ki a saját képzettsátságunkat egy röpké fanservice jelenettel. Nekem Gieve és Farangis jelenetei szórakoztatóak, de ezek is csak dísznek jók. Még mindig úgy fest, hogy ez a 25 rész nem fogja tovább vinni a történetet a '90-es OVA-nál. Jelenleg 5 pont körül áll nálam. A garfika zavaróan sötét, túl sok az éjszakai jelenet, ami spórolásra vall, és egyre több a ronda CG is. Az egyik jeleneten konkrétan

behaltam, mikor az egyik katona lelovagolt a hegyoldalon... Olyan volt szerencsétlen animációja, mint a Birdemic madarai (aki nem érti, jobb, ha rá sem keres, a lényeg, hogy röhejes és pocskék). A felénél kaptunk egy felesleges 13.5. recap részt, most pedig leváltották az eddigi Fantasztikus OP/ED párost kevésbé jókra. Szóval nyau.

Dragon Ball Chou

Egyszerűen SZUPER, ahogy a címe is mondja. Nah jó, kicsit viszább veszek a fangirls elfogultságomból, de rendkívül örülök neki, hogy folytatódik és, hogy kapásból remek fanservice és slice of life jelenetekkel indít. Örülök, hogy végre Toriyama folytatja a sztorit

és hogy továbbviszik az új movie-knál már ismertetett dolgokat: Beerus és Whis karaktere, párhuzamos univerzumok téma, isteni erőszint, stb. Most Buu legyőzése után ismét megkapjuk a 14. (Kami to Kami) film történetét, de módosításokkal. Ez kicsit meglepet és feleslegesnek érzem, elég lett volna, ha a film után folytatják, de nyilván hajtanak a minél több epizódszámra, jövőbeli eladásokra és talán arra, hogy ha valaki nem ismerné a filmeket, de a sorozatot nézi, akkor az se maradjon le semmi újról. Azt várom, hogy a movie sztorija után új ellenségek érkezzenek más univerzumokból, gondolom a borítóképeken szereplő kövér Beerus alias Champa a másik világ pusztító istene,

akihez a nő Whis asszisztál. (Azért Toriyama vicces kedve most sem apadt, hogy itt sörrel, whiszkyvel és pezsgóval mulattatja a népet.) Remélhetőleg láthatjuk majd azt is, amit a *Fukkatsu no F* film hozott, tehát a kékhajú Super Saiyajin God Super Saiyajin (oh my godXDXD) formát valamint

Folytatás a következő oldalon!

Vissza a Tartalomjegyzékhez

Goku és Vegeta edzését Whisszel. Bár azt azért remélem, hogy Frieza nem kerül bele a sorozatba is, mert az side storynak önmagába jó lett, de a Superbe feleslegesnek tűnik. Inkább más ellenfél jöjjön. Bár mindegy csak szórakoztasson a dolog. Legjobban én annak örülnék, ha egészen a Dragon Ball manga végéig, tehát Uubig kötné össze a sorozat a kimaradt éveket. De egyelőre ezt nem hiszem.

Az első pár részt amúgy végigrajongtam, rendkívül nosztalgikus, imádnivaló poénnokkal és karakter interakciókkal. Mivel mindenkit szeretek benne, így minden jelenetüket élvezem is. Persze Vegeta családi utazása nálam mindent vitt! Végre hármásban láthattuk őket!

Alig akartam elhinni, legyenek még ilyenek plííííí! (Haha, naivkodás.) A seiyyuk fantasztikusak, mint mindig, az animáció helyenként nem túl erős (szokásos Toei-es, de jobb mint az SM Crystállal), a dizájn viszont imádom. Bár az arányokra nem

igazán ügyeltek... Krillin a csoportképen túl kicsi, Vegeta pedig nőtt pár centit. Ami még kiemelkedő volt számomra a részekben az a karakterek mimikája, különösen Gokué nagyon hatásos lett, ami ráerősít a mókára. Szóval remek, hogy most a Kai után tovább nézhetem hétről-hétre a sorozatot, ráadásul Hirotakával, aminek még jobban örülök!!! Így ugyanis egyből kifingirkozhatem magam neki/láthatom, hogy neki most épp tetszik-e a rész vagy nem, ami mindíg érdekes.^^

Még egy kicsit az OP/ED-ről: képileg mindkettő feltűrbózza az embert, olyan jók a jelenetek, amihez a zenék is nagyon passzolnak. Elsőre az OP zenéjét rendkívül idétlennek tartottam, főleg a „kyorets’, morets’, dynamic, Let’s” sor miatt. Azóta viszont már ezt is megimádtam. Persze nem egy Kageyama Hironobu szám, de nem is kell, hogy az legyen. Az énekes hangja olyan, mintha egy FMA openingből mászott volna át ide, szóval érdekes ez az új hatás. A’szem ezt túlragoztam. :)

Gangsta

Erről csak röviden, részben, mert a fiúk írnak róla a fanboy rovatban, részben, mert amúgy sem vagyok elájulva tőle. Elsőre felcsillant a szemem, hogy végre egy igaz durva maffiás seinen került a szezonba: férfiakkal, nőekkel, szex-vér-erőszakkal. Király. De eddig elég felszínes és erőltetett számomra a sorozat. Belecsöppenünk ebbe a kvázi kihalt, azaz csak gengszerektől hemzsegő városnegyedbe. Nézzük ezeket az üres utcákat, a korrupt rendőrt, a sajnál-

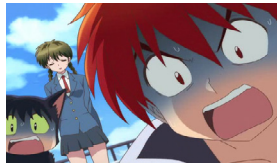
tott prostit és a két fenegyereket, akik nagyon menődőlők... szeretnének lenni. De ez így nekem most egyelőre nagyon mű és erőltetett. Hatásvadász szeretne lenni az egész, de szerintem nincs meg hozzá a kelő egyedisége vagy a gördülékeny sablonfelhasználása. Ez így eddig érdektelen, üres és unalmas, de ne legyen igazam! Viszonylag kreatív pont eddig a siket szereplő, illet még nem igazán láthattunk animében, így ő végülis egyedi. Az opening hatásos, eddig

veri a saját sorozatát hangulatban és menőzésben. Mászt nem is mondanék, röviden: szimpatikusnak indult, de jelenleg nem az.

Kyoukai no Rinne

Halad Rinne pénzhajszolása, olyannyira, hogy mostanra sikeresen megismerhettük az összes opening szereplőt. Sajnos továbbra is gyenge és középszerű ez az anime. Helyenként aranyos és szórakoztató, de vigjátéknak sem túl kreatív. Szóval Rumi-ko ide vagy oda, én ezt unom, még az sem segít, hogy a Sakura&Rinne párosban egész jó lehetőség rejlik.

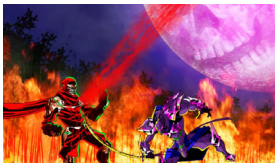

A mellékszereplőktől sem vagyok elájulva, mindegyik hozzá a mangaka szokásos sablon-arcait, de azt azért elismerem, hogy egész vicces mikor a főhősökbe plátóin szerelmes rivális szereplők féltékenykednek és mellélőnek. Sajnos ennek a sorozatnak is leváltottak a remek első openingjét egy gyengébbre.

Ninja Slayer

Uhh, még mindig üt. Magam is meglepődtem, mennyire jól szórakozom rajta, szinte minden részt végigvigyorgok, ami nagyon ritka nálam (ehhez hasonló agymenéséknél pláne nem jellemző). Egyszerűen flúgos, ahogy ezt a rém egyszerű nindzsa hentelés sztorit ennyi baromságba, meme-be, paródiába csomagolják. A hangsúly a túlzáson és az önismétlésen van, elvégre nem telhet el rész yeeat-ok, aaargrghhh-ok, leszabdalt végtagok, a szívárvány színeiben spriccelő vérzuhatok, illedelmes bemutatkozások, ecchi paródiák, újabb halálesetek és ending zenék nélkül. Ez a sorozat gígaló! Múltkor írtam,

hogy Hayami Sho miatt kezdtem el nézni, mivel ő az egyik kedvenc seiyuum, ráadásul főszereplőként írták ehhez az animéhez Ninja Slayer nagy ellenfeleként. Nos, Hayami kvázi 10 részig csak kétszer jelent meg, így csak két szót szólt, de a 11. rész végre teljesen rákoncentrált, így nagyon örültem neki. Jó kis röhejes párbajt nyomtak le Slayer-sannal (azóta viszont megint más ellenfelek jöttek). Várom a további hülyeségeket, még szerencse, hogy egy rész csak 14 perc, több már fárasztó lenne egyszerre (a 6. és 10. perc közötti szakaszban, így is néha elbambulok).

Ranpo Kitan

Nem terveztem követni, de kicsit érdekelt Edogawa Ranpo története miatt, így végül ha már Hirotaka nézi és én is ráérek, miért ne társulnék be mellé. Az elvárásaim nullák, csak sodródok az epizódokkal, egyelőre standard nyomozós sztorit kapunk, pár sablonos karakterrel. Örülök, hogy kellően hangulatos, nyomasztó, sötét, bizarr és mégis nyugodt ez az anime.

A három tinisrác, mint kis zseni detektívek, eddig nem nyerték el a tetszésemet. Ahogy azok a lökött elemek sem, amikről Hirotaka is panaszkodik: infantil tanárnő, lányos fiú, kabarés korboncnok... Nekem ezek az elemek nem színesítik vagy lazítják, hanem gyengítik, rontják az összképet. Az opening nagyon érdekes, megkedveltem, a látvánnyal eddig nincs problémám.

Véget ért a *Fate/Stay Night UBW 2*, a *Sailor Moon Crystal* és az *Ansatsu Kyoushitsu*, de ezekhez már nem sok újat tudok hozzáfűzni. Néha nagyon jól elvoltam velük, néha kevésbé.

